

Danmark satte sig allerede i 1990 det ambitiøse mål, at vi ville reducere CO₂-udslippet med 20 pct. i 2005 i forhold til 1988. Det var en national afgørelse, som siden er fulgt op af internationale afgørelser og aftaler på området.

Jeg skal straks sige, at vi i Det Konservative Folkeparti er meget tilfredse med, at aftaler på dette område er internationale, da det dels er i overensstemmelse med, at forurening ikke kender grænser, dels har en mærkbar effekt, hvilket det jo oftest ikke har, blot fordi 5 mio. danskere beslutter sig for at ændre adfærd, og sidst, men ikke mindst fordi vi så ikke påfører dansk industri ulige konkurrencevilkår.

Jeg ved godt, at der i dette med konkurrencevilkårene ligger en balancegang mellem det at blive stillet over for så store krav, at man kan udvikle nye teknikker, og det at være stillet over for så store krav, at de er næsten umulige at leve op til. Derfor finder jeg stadig væk, at en international aftale er langt den bedste.

Vores øjeblikkelige klimapolitiske mål er den reduktion af drivhusgasser med 21 pct., som Danmark har påtaget sig at medvirke til, for at EU kan leve op til sit løfte om en reduktion med 8 pct.

Hvis vi i Det Konservative Folkeparti skulle have bestemt, ville vi på egen hånd nok have været lidt mindre ambitiøse end de 21 pct. Vi har svært ved at se visdommen i, at det er os, der skal påtage os den store del af byrden. Men på den anden side er det en aftale, vi har indgået, og dermed også en aftale, som vi føler os forpligtet over for.

Jeg skal sige, at det for os er væsentligt at understrege, at det er vigtigt, at EU med sin holdning om at ville undertegne, ratificere Kyoto-aftalen derved også lægger det størst mulige pres på USA for at få dem til også at ratificere, for ret beset bliver det hele jo lidt meningsløst, hvis ikke verdens mest energiforbrugende samfund er med på ideen.

Vi ønsker også denne ratifikation af Kyoto-aftalen, fordi vi mener, at der i de tre fleksible mekanismer, den internationale kvotahandel, det, vi kalder Joint Implementation, som foregår mellem industrialiserede lande, og Clean Development Mechanisms, som foregår mellem industrialiserede lande og udviklingslande, ligger gode tanker og gode muligheder gemt, som, hvis de bliver udnyttet rigtigt, dels kan sikre, at tiltagene gennemføres, og dels og navnlig kan sikre, at vi gennemfører tiltagene på en sådan

måde, at vi får mest mulig CO₂-reduktion for pengene. Og det er vel i grunden ikke så galt.

Som jeg sagde i indledningen, er dansk energipolitik underlagt en række vilkår, der kommer til os udefra, herunder EU. Jeg vil i den forbindelse pege på Europa-Kommissionen, som på sit marts-møde fremkom med forslag om at fremskynde liberaliseringen inden for såvel el- som gassektoren.

Disse tanker kan vi helt gå ind for i Det Konservative Folkeparti. Vi finder, at det er en rigtig tanke, at forbrugerne snarest muligt også på dette område får fuld valgfrihed til at bestemme, hvor de vil handle.

Vi er også enige i tankerne om adskillelse af lager- og transmissionsdelen, som vi mener fortsat skal være offentligt ejet, fra de kommercielle interesser i salg og produktion.

Vi er også for tankerne om åbne, faste og regulerede priser for tredjepartsadgang, så der er gennemskuelighed i systemet.

Så på alle disse områder vil vi gerne spille med og om nødvendigt også bidrage til at gennemføre eventuelle nødvendige ændringer i det store lovkompleks, som vi er en aftalemæssig del af.

I den forbindelse vil jeg godt komme med nogle bemærkninger om elreformen. Jeg føler stadig væk, at vi lavede en reform, som på mange områder havde de rigtige intentioner i sig, men som vi også efterfølgende – og det kan vel ikke være anderledes – har været nødt til at justere af flere forskellige grunde, fordi vi fandt fejl, men også af andre grunde.

Jeg vil gerne her spørge: Er vi sikre på med alle de møller, der kom, og som skulle på overgangsordning, at vi nu har fundet alle dem, som ikke er korrekte og rigtige, eller er der flere? Jeg synes, det er en vigtig ting, at vi på alle områder overholder og lever op til de regler, som vi selv har lavet; det skylder vi borgerne.

Angående spørgsmålet om al den grønne el, der kommer: Kan vi ikke finde en bedre anvendelse for den end tab ved salg? Det ville være godt økonomisk, men det ville også, føler jeg, give borgerne en større forståelse af de ting, vi foretager os.

Kommer de vedvarende energibeviser på plads inden år 2003, og kan vi få sikkerhed for, at der også kommer et internationalt marked for dem? Det er jo en del af energien efter min mening, i hvert fald spørgsmålet om at have VE-beviser.